

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

indført Foderkorn paa 2 Kr. pr. 100 kg, og det har i høj Grad bidraget til en Nedsættelse, til Lighed mellem Priserne paa Foderkorn og Brødkorn, men naturligvis blev det betydeligt svækket ved, at der er Mangel paa Brødkorn her i Landet for Tiden.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen udtalte, at jeg er rede til øjeblikkelig at imødekomme ethvert Krav om Forhøjelse af Priserne, kun ikke for Landbruget. Det ærede Medlem ved selvfølgelig, at denne Udtalelse ikke er rigtig. Det ærede Medlem ved, at jeg netop i denne Sag, som ogsaa berører Landbruget, paa et meget tidligt Tidspunkt gik med til en Forhøjelse af Priserne paa Korn med op imod 40 pCt. Det var ikke nogen ringe Forhøjelse, der blev gennemført i September Maaned, daarlige nok 14 Dage efter at Krigen var udbrudt. Derfor synes jeg, det er helt uberettiget, naar det ærede Medlem siger, at jeg modsætter mig enhver rimelig Forhøjelse, naar der er Tale om Landbrugets Indtægter, men over for andre er der ikke noget i Vejen.

Jeg kunde nævne mange Forhøjelser, der i den forløbne Tid er gennemført til Fordel for Landbruget. Desværre er det næsten altid saadan, at naar det ærede Medlem skal tage Standpunkt til den Slags Ting, som Regeringspartierne og andre stemmer for, er han ikke hjemme. Naturligvis staar han bagefter alligevel op og siger, at vi fra vor Side ingenting foretager os for at forbedre Landbrugets Vilkaar. Jeg kan nævne den Lov, der giver Svineproduktionen, som er en god Forretning, som et Monopol til Landbruget, ingen andre Mennesker end Landmændene har Lov til at producere Svin til Salg. Jeg kan nævne, at man i Efteraaret gennemførte Udligningsloven, som over 3 Maaneder dog gav et Beløb paa omkring 20 Mill. Kr. til Landbruget, naar man tager Hjemmemarkedsprisens Forhøjelse med. Man gennemførte lige før Jul en Forhøjelse af Hjemmemarkedsprisen paa Smør, som, hvis den giver ligesom tidligere, formodentlig vil give ca. 13 Mill. Kr. om Aaret. Men det tager det ærede Medlem ingen Hensyn til, og heller ikke tager det ærede Medlem Hensyn til, at man fastsætter en Maksimalpris paa Korn, der ligger en 40 pCt. højere end de Priser, der gjaldt 3 Uger før.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at Landmændenes Ret til Ombytning af Korn ikke rører mig; det ærede Medlem anførte, at forleden Dag havde den største Købmand i Kolding ikke Spor af Korn. Det

skulde altsaa være Bevis for, at jeg ikke interesserer mig for Ombytningsspørgsmaalet! Det er et ægte Valdemar Thomsensk Bevis, for det er jo slet ikke mig, der har Ansvaret her, det er det ærede Medlems Andelsorganisationer og Kornkøbmændene, der har Ansvaret for, at de ingen Korn har. Jeg har ikke paa noget Tidspunkt anbefalet dem at holde tilbage, tværtimod. Jeg har under hele Situationen opfordret til at købe ind, idet jeg kunde se, at de Indkøb, der blev foretaget, ingenlunde var for store. Jeg siger ikke, at man har haft let ved at indføre disse Fodermidler, slet ikke, Vilkaarene er vanskelige, Tilførselsforholdene er vanskelige, Skibene er meget længere om at komme her til Landet end tidligere. Men det kan i alt Fald aldrig være min Skyld, at man ikke har sørget for at faa rigelige Kornmængder hjem. Det ærede Medlem burde følge Sandheden en lille Smule nøjere, end det ærede Medlem har gjort i dette Tilfælde.

Om Bondepartiets Ændringsforslag vilde jeg sige, at hvis Maksimalpriserne for sidste Høstaaar — det er jo det Korn, der sælges nu — er fastsat høje nok, og man var i Efteraaret fra alle Sider enig om, at de var fuldt forsvarlige i enhver Henseende, saa maa man dog erkende, at der er ingen Mening i, at Landmænd, som er kornsælgende, og som aldrig køber Foderkorn, skal have Ret til at kræve Majs til en Pris, der ligger 2 Kr. under den, de har faaet for deres Rug, og 1 Kr. under den, de har faaet for Hveden. Det vilde faktisk blive et mægtigt Stats-tilskud til de Mennesker, uden Spor af Berettigelse. Helt anderledes er det, naar det drejer sig om de Landmænd, som normalt fodrer deres Brødkorn op, og som nu, hvor de maa aflevere Brødkornet, skal købe Foderkorn til Gengæld. Det er det Spørgsmaal, jeg interesserer mig for, og som jeg mener man maa gøre alt muligt for at løse paa en saadan Maade, at disse Landmænd ikke lider noget Tab derved. Derimod kan det ikke være rigtigt, at de førnævnte skal have et stort Statstilskud, og at man skal skaffe saa meget Majs frem, naar de ikke plejer at bruge det, og naar det, der vilde ske med det, kun var, at de vilde handle med det, hvad de jo ogsaa kunde gøre, naar de fik et Par Kroner i Bytte, som der her var Tale om.

Maksimalpriserne paa Korn er sikkert ansat saadan, at de er forsvarlige i Forhold til Udgifterne ved Fremstillingen. Disse Landmænd kunde da heller ikke forlange, og det har jeg heller ikke hørt fra andre end det ærede Medlem, at de skulde have Toppriser nu, naar man i den Periode, hvor